

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

Μιά φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας ξυλοκόπος με τη γυναίκα του κι' είχαν έφτά παιδιά. Το μεγαλύτερο ήταν δέκα χρονών και τ' μικρότερο έφτά.

Ήταν τόσο φτωχοί που δεν μπορούσαν να τ' θρέψουν και γι' αυτό αποφάσισαν να τ' πάρη η μητέρα τους και να τ' αφήση στο δάσος.

Το μικρότερο παιδί τους όμως που λεγόταν Πέτρος άκουσε το σχέδιό τους αυτό και δεν κοιμήθηκε καθόλου τη νύχτα, γιατί ήταν βυθισμένο σε μεγάλη συλλογή. Γέμισε τις τσέπες του με μικρά άσπρα χαλίκια και την άλλη μέρα άκολούθησε τη μητέρα του με τ' άλλα αδέρφια του στο δάσος.

Η γυναίκα του ξυλοκόπου άρχισε να κόβη ξύλα και τ'α παιδιά της μαζέιαν ξυλακια για να τ'α κάνουν δεμάτια.

Βλέποντάς τας άφασισμένα στη δουλειά τους δεν έχασε καιρό, έφυγε γρήγορα από κει και κρύφτηκε σ' ένα μικρό μονοπάτι μυστικό. "Όταν τ'α παιδιά βρέθηκαν μόνα τους άρχισαν να κλαίνε. Τότε ο μικρός Πέτρος που άφηνε σ' όλη τη στροφή να πέφτουν τ'α μικρά άσπρα χαλίκια από την τσέπη του τους λέει :

«Μη φοβάστε, αδέρφια μου, αφού έχετε μαζί σας έμένα. Θα σ'α πάω στο σπίτι, άκολουθήστε με».

Τ'α κακόμοιρα παιδάκια έτρεξαν από πίσω του και σε λίγη ώρα έφτασαν στο σπίτι του πατέρα τους χωρίς να πάθουν τίποτα τη στιγμή που ο άφέντης του χωριού τους έστειλε χιλιά σκουδα για να τους βοηθήση. Ο ξυλοκόπος κι' η γυναίκα του που είχαν καλή καρδιά χάρηκαν πολύ που ξανάειδαν τ'α παιδιά τους γιατί είχαν χλάψει άπαρηγόρητα νομίζοντας πως χ'άησαν γ'α πάντα. Τους έδωσαν να φάνε και να πούν και γιόρτασαν πολλές μέρες τ'ο γιορμό τους. Μ'α αυτή η χαρά δε βράσταε πολύ. "Όταν ζοδεύτηκαν όλα τ'α χημάτα, ο ξυλοκόπος κι' η γυναίκα του, με μεγάλη τους λύπη, άφάσισαν να παρατήσουν πάλι τ'α παιδιά τους. "Ο μικρός Πέτρος άκουσε κι'αυτή τη φορά τ'ο σχέδιό τους και τη νύχτα θέλησε να μαζέψη χαλίκια, αλλά δε μπόρεσε να βρή γι'αυτή η πόρτα ήταν κλεισμένη. Τότε έβαλε ψωμί στην τσέπη του γ'α να ρίξη ψιχουλά την άλλη μέρα στο δρόμο. "Όσο να φτάση στο δάσος δεν τ'ο είχε άπομείνει πειά ψωμί γιατί τ'ο σκόρπισε όλο στο δρόμο κι' όταν οί γονιοί του φύγανε και τ'α παιδά μείναν μόνα τους παραξενεύτηκε τ'ο δέν η'ρε οίτ' ένα ψιχουλό : τ'α πουλιά τ'αχαν φάγει όλα.

Τ'α παιδά άρχισαν να κλαίνε και γύριζαν άσποτα μ'εσ στο μεγάλο δάσος. Έδειξη την ώρα ξέσπασε μιά μπόρα κι' οί λύκοι ούδολιζαν λειασμένοι. "Ο μικρός Πέτρος σκαρφάωσε σ' ένα δέντρο και βλέποντας μακριά κάποιον τρεμάμενο φως κατέβηκε από κει γ'α να πάη μαζί με τ' αδέρφια του εκεί που είδε τ'ο φως. "Υστερα από πολλές ώρες έφτασαν σ' ένα σπίτι όπου κατοικούσε ένας φοβερός δράκος. Η δράκινα τους άνοιξε την πόρτα και τ'ους είπε πως ο άντρας της έτρωγε τ'α μικρά παιδά.

"Ο μικρός Πέτρος άφηφρώνοντας τ'ον κίνδυνο την παρεκάλεσε να τ'ους δεχθή κι' η δράκινα συγγιμένη τάκρυψε κάτω απ' τ'ο κρεβάτι της τη στιγμή που ο άντρας της γύριζε από τ'ο κρηγι. Μόλις δεξιά-άριστερά κι' έλεγε : «— Κάτου εδω κοντά άνδρώπινο κρέας μουρίζει». Και λέγοντας αυτά σηκώθηκε και πήγε να πράξη κάτου απ' τ'ο κρεβάτι όπου η'ρε τ'α κρημένα παιδά και με τ'ο ένα του χέρι τ'α τράβηξε έξω. Τ'α φτωχά παιδάκια άρχισαν να κλαίνε, μ'α εκείνος άρπαξε ένα μεγάλο μαχαίρι, τ' άκόνισε κι' ήταν έτοιμος να τ'α σφάξη. Μ'α πρόφτασε η γυναίκα του και τ'ο φώναζε : «— Άσε τα γι' άδριο. Αύτη τη βραδιά έχεις να φάς ένα μοσχάρι, δυο πρόβατα και μισό γουρούνι». «— Δίξιο έχεις, της λέει ο δράκος, δός τ'ους να φάνε καλά άπόψε γ'α να παζνούν και β'α τ'α να κοιμηθούν».

"Η δράκινα τ'ους έδωσε ν'ο φάνε και τ'άβαλε να κοιμηθούν σ' ένα μεγάλο κρεβάτι μ'εσ στην ίδια κάμαρη με τις κόρες τ'ο δράκου που καθεμά τ'ους είχε χρυσό στεφάνι στο κεφάλι. "Όταν αυτή έφυγε από κει, ο μικρός Πέτρος σηκώθηκε άνάλαφα, πήρε τ'α στεφάνια που στήλιζαν τ'α κεφάλια τ'ον κοριτσιών τ'ο δράκου, τ'άβαλε σ'τα κεφάλια τ'ον αδερφιών του και κοιμήθηκε. Τη νύχτα ο δράκος ζύπνησε μ' όρεξη και θέλησε να

σφάξη τ'α έφτά παιδά, αλλά μη έχοντας λάμπα δεν είχε παρά ν' άπλώση τ'α χέρια του γ'α να βρή τ'ο κρεβάτι τους. Μ'εσ στο σκοτάδι σίμωσε στο κρεβάτι τ'ον έφτά παιδιών, αλλά έβιασε με τ'α χέρια του τ'α έφτά στεφάνια σ'τα κεφάλια τους και όπισθοχώρησε φοβισμένος στη σκέψη πως παρά λίγο θ'α σκότωνε τις θυγατέρες του. Πήγε σ' άλλο κρεβάτι και δίχως να χασομερήση μ' ένα μόνο χτύπημα έκοψε τ'α κεφάλια τ'ον έφτά κοριτσιών του.

"Ο μικρός Πέτρος που δεν κοιμότανε σ'αν είδε πως ο δράκος κοιμήθηκε ζύπνησε τ' αδέρφια του κι' έφυγε μαζί τους.

"Ο δράκος μόλις ζύπνησε κατάλαβε πως σκότωσε τ'α κορίτσια του, μανιασμένος φόρεσε τις μπότες κι' έτρεξε να πιάση τ'ο μικρό Πέτρο και τ' αδέρφια του. Τ'α παιδά, όλις είδαν μακριά τ'ο δράκο άρχισαν να τρέμουν, μ'α ο μικρός Πέτρος τάκρυψε σε μιά σπηλιά και παραφύλαγε τ'ο δράκο που όλοένα πλησίαζε. "Ο δράκος κουρασμένος πολύ χ'ώθησε κάτω απ' τ'η σπηλιά όπου ήταν τ'α παιδά χωρίς να τ'α καταλάβη κι' άλοκοιμήθηκε. "Ο μικρός Πέτρος λέει σ' αδέρφια του να πάνε στο σπίτι, ύστερα πήρε τις μπότες τ'ο δράκου και τις έβαλε σ'τα πόδια του. "Έτρεξε στο σπίτι τ'ο δράκου και λέει στη γυναίκα του : «—Κλέφτες έβιασαν τ'ον δρόμο τ'ον άντρα σου και θ'α τ'ον σκοτώσουν άμέσως αν δεν τ'ους δώσης όλη σου την περιουσία. "Ο άντρας σου σε παρακαλεί να μ'ου μετρήσης τ'α λύτρα γ'α να τ'ο τά πάω, άλλως δε θ'α τ'ον ξαναείδης».

"Η άπλοική γυναίκα καταφοβισμένη τ'ο δωσε σ'τι κι' αν είχε κι' ο μικρός Πέτρος φορτωμένος με τ'α πλούτη τ'ο δράκου γύρισε στους γονιούς του που τ'ον ύποδεχτηκαν με μεγάλη χαρά.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ ΚΑΙ Η ΑΓΕΛΑΔΑ

Οί 'Ιταλικές εφημερίδες δημοσιεύουν τ'ο έξης χαριτωμένο επεισόδιο που συνέβη τελευταία στον βασιλέα της 'Ιταλίας.

Τ'ο περασμένο καλοκαίρι, ο βασιλιάς και η βασίλισσα της 'Ιταλίας, έφυγαν, όπως κάθε χρόνο, γ'α τ'α θερινά άνάτορα τ'ο Ραζοντζίνι, εις τ'α όποια παραθέρισαν έως τ'ον Αύγουστο.

Τ'ο άπόγευμα της ημέρας που είχαν φθάσει εκεί, τ'ο βασιλικό ζευγάρι, έβηκε γ'α να κινή ένα περιπάτο γύρω στο δάσος των άνακτορών.

Οί βασιλείς είχαν άποκρυνθή άρκετά, όταν η βασίλισσα αισθάνθηκε την ανάγκη να πη λίγο νερό, γιατί διψούσε, μ'α κανείς δεν φανότανε τρηγύφο στ'ον όποιο ν' άπειθυνθή. Έξαφνα ο βασιλεύς διακρίνει κάτω από ένα μεγάλο δέντρο μιά χορική ή όποια έβρασε εκεί κοντά την άγελάδα της τ'η πλησιάζει και την χαϊρεύει, χωρίς ή φτωγή χωρική να καταλάβη π'οίν είχε μπροστά της.

— Έχεις να μ'ας δώσης λίγο γάλα ; ρωτάει τ'η χορική ο βασιλεύς.

— Σήμερα δεν δίνει ούτε σταλιά ή άγελάδα μου, άφέντη, άπαντ'ά άφελέστατα ή χωρική.

— Τούλάχιστον αν μπορούσες να μ'ας βρής λίγο νερό ;

— Αν θέλεις να μ'ου φυλάξης την άγελάδα μου όσο να γυρίσω, θ'α σοφ' φέρω ;

— Ευχαριστος, άπαντ'ά γελώντας ο βασιλεύς.

Μετ'ά δέκα λεπτά ή χωρική γυρίζει με μιά στίμνα γεμάτη δροσερό νερό, από τ'ο όποιο προσέφερε στους βασιλείς.

— Μ'α πως συμφαινανί να εινε τέτοια ερημιά εδω σήμερα ;

— Κατέβηκαν όλοι άφέντη μου κάτω στο καλλάτι να ιδούν τ'ο βασιλιχά που η'ρε σήμερα με τ'η βασίλισσα. Μόνο έμ'ας τ'ους ηλικιωμένους άφήσανε εδω γ'α να φυλάξουμε τ'α ζ'ωα. Ποιός ξέρει ποτέ θ'α τ'ον δοήμε κι' έμεις τ'ο βασιλιχά μας ; Μ'οφ φαίνεται πως θ'α πεθάνω και δεν θ'α τ'ον ιδούν τ'α μάτια μου...

Τότε ο βασιλιάς, βλέποντας τ'η χωρική να παραπονιέται τόσο, συγγιήθηκε και τ'ης είπε χαμογελώντας :

— Λοιπόν, Κυρά μου, αφού έχεις τόσο επιθυμία να ιδής τ'ους βασιλείς σου, όρίστε !... τ'ους έχεις μπροστά σου... και δείχνοντας τ'η βασίλισσα έβγαλε από την τσέπη του ένα χρυσό νόμισμα και τ'όδωσε στη χωρική.

Έδειξη άπλωσε τρέμοντας τ'ο χέρι και πήρε τ'ο νόμισμα, μ'α δεν μπόρεσε να θρώσση ούτε λέξη από τ'η έκκλησή της...

Η μητέρα τους έφυγε και τ' άφησε.

